

Ursula Tidd: *Simone de Beauvoir* (Βιογραφία)
© για την ελληνική γλώσσα, εκδόσεις OPOSITO
Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2020
ISBN: 978-618-84726-1-7

Τίτλος πρωτότυπου: *Simone de Beauvoir*

Εκδόθηκε για πρώτη φορά το 2009 από τις εκδόσεις
Reaktion Books Ltd
Copyrights © Reaktion Books Ltd

Μετάφραση: Βάσια Λέκκα
Επιμέλεια – διόρθωση: Μαρία Στασινοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δήμητρα Φυρίου
Σελιδοποίηση: Έφη Ζέρβα
Υπεύθυνος έκδοσης: Μιχάλης Μεντίνης

Ursula Tidd
Simone de Beauvoir

Μετάφραση: Βάσια Λέκκα

Περιεχόμενα

Σημείωμα της μεταφράστριας	9
Πρόλογος	11
1. Η γέννηση μίας διανοούμενης	17
2. Το πρόβλημα του Άλλου	49
3. Η ανακάλυψη της ιστορίας	77
4. Γίγνεσθαι γυναίκα	107
5. Φέροντας τη μαρτυρία	133
6. Ο θάνατος του Άλλου	169
7. Όσα είπαμε κι όσα κάναμε: ο μύθος του Κάστορα	193
Βιβλιογραφικές αναφορές	207
Επιλεγμένη βιβλιογραφία	217
Ευχαριστίες	223

Πρόλογος

Εξ αφορμής του θανάτου της Simone de Beauvoir το 1986, το εξώφυλλο του γαλλικού εβδομαδιαίου περιοδικού *Le Nouvel Observateur* διακήρυξε: «Γυναίκες, χρωστάτε τα πάντα σ' εκείνην!». Διγώτερο από δέκα χρόνια αργότερα, η διακεκριμένη φεμινίστρια κριτικός Toril Moi περιέγραψε την Beauvoir ως «την εμβληματική διανοούμενη γυναίκα του εικοστού αιώνα». Η Simone de Beauvoir (1908-1986) αποτελεί μία μείζονα μορφή, γνωστή σε πολλούς παγκοσμίως. Για κάποιους, είναι η συγγραφέας του *Le Deuxième Sexe* [*Το Δεύτερο Φύλο*, 1949], της «βίβλου» του σύγχρονου δυτικού φεμινισμού. Για άλλους, είναι μία στοχαστής του υπαρξισμού, η οποία βρισκόταν σε μία αντισυμβατική συντροφική σχέση με τον Jean-Paul Sartre. Ωστόσο, η Beauvoir είναι, επίσης, ευρέως γνωστή για την πολύτομη, εν είδει μαρτυρίας, αυτοβιογραφία της, για τα μεταφυσικά της μυθιστορήματα, για τα αμφιλεγόμενα δοκίμιά της σχετικά με την Brigitte Bardot και τον μαρκήσιο de Sade, και για τη ρηζικέλευθη, γεροντολογική μελέτη της με τίτλο *La Vieillesse* [*Τα Γηρατειά*, 1970].

Η ζωή της Beauvoir πάντα προσέλκυε γοητεία, λοιδορία, αλλά και ηδυπάθεια, τις οποίες τροφοδοτούσαν η αυτοβιογραφική γραφή της και ένας χείμαρρος από τη μεταθανάτια έκδοση των επιστολών και των ημερολογίων της που έριχναν νέο φως στο έργο της, η μοναδική ζωή της ως μία κομβική φιγούρα της γαλλικής μεταπολεμικής inteligenctia, και οι αντισυμβατικές της σχέσεις και ερωτικοί δεσμοί. Η ζωή της Beauvoir, όπως την κατέγραψε εκτενώς η ίδια, αποτέλεσε ένα πρότυπο της ανεξάρτητης ζωής που πολλές γυναίκες

επιθυμούσαν να ζήσουν, αλλά ήταν, κατά κάποιον τρόπο, ανήμπορες να το πραγματοποιήσουν. Ως εκ τούτου, έχει προσλάβει μυθικές διαστάσεις σε σημείο που η ζωή της έχει ενίοτε επισκιάσει το έργο της.

Σε ένα σημείο στο *La Force de l'âge* [*Η δύναμη της ηλικίας*, 1960], τον δεύτερο τόμο των απομνημονευμάτων της, η Beauvoir εξιστορεί το πώς συνήθιζε να φαντασιώνεται ότι ένα γιγαντιαίο κασετόφωνο αιχμαλώτιζε κάθε στιγμή της ζωής της, προστατεύοντάς την, κατ' αυτόν τον τρόπο, από τη φθορά του χρόνου που περνάει και τον τελικό θάνατο. Το να γράφει για τη ζωή της, το να βγάζει νόημα από τη «βιωμένη εμπειρία» της, ήταν μία απόπειρα να αφηγήσει την ενδεχομηνικότητα και την παροδικότητα, να υπερασπιστεί τον εαυτό της απέναντι στον θάνατο. Η πρωτοποριακή μελέτη της για τις γυναίκες, *Το Δεύτερο Φύλο*, γεννήθηκε σε ένα εμβρυϊκό στάδιο ως αυτοβιογραφία, έως ότου αποφάσισε να διερευνήσει το ευρύτερο καθολικό ερώτημα του τι σήμαινε να είσαι γυναίκα σε μία πατριαρχική κοινωνία. Αργότερα, στους τόμους των απομνημονευμάτων της, οι οποίοι καλύπτουν το διάστημα από το 1908 έως το 1972, η Beauvoir συγκρότησε τον εαυτό της ως «μάρτυρα ενός αιώνα», όπως ήταν και ο τίτλος του ειδικού τεύχους του 1986 του περιοδικού *Yale French Studies* που ήταν αφιερωμένο στο έργο της. Υπήρξε, επίσης, η προνομιούχος μάρτυρας της δικής της ζωής και εκείνης του Sartre, έτερου μισού και «απαραίτητης» αγάπης της, καθώς και εξέχοντος πνευματικού συνομιλητή της. Επεισόδια της ζωής της, όπως αυτή εξιστορείτο σε επίσημα απομνημονεύματα, έχουν έκτοτε ενισχυθεί με λεπτομέρειες σε μεταθανάτιες εκδόσεις των επιστολών και ημερολογίων της, και έχουν αναπόφευκτα αμφισβητηθεί από κάποιους τους οποίους αφορούν. Όπως, όμως, κάθε σοφός αυτοβιογράφος, η Beauvoir δεν ισχυρίστηκε ποτέ ότι ήταν σε θέση να τα πει όλα, υποστηρίζοντας ότι ξεκίνησε να γράφει τα απομνημονεύματά της γνωρίζοντας καλά ότι

«δεν μπορεί ποτέ κάποιος να γνωρίζει τον εαυτό του, παρά μόνο να τον αφηγηθεί».¹

Το να γράφει κάποιος για τη ζωή της Beauvois, όπως αυτή συνυφαίνεται με το έργο της, δεν συνιστά καθόλου εύκολο έργο για έναν βιογράφο – ιδιαίτερος διότι ένα σημαντικό τμήμα αυτού του έργου συνίσταται στην «αυτοβιογραφία» όπου η ίδια γράφει για τη ζωή της και τις ζωές άλλων και, επιπλέον, απαντάει στην πρόκληση του προηγούμενου έργου της. Ένας βιογράφος βρίσκεται αμέσως αντιμέτωπος με πολλαπλές αφηγήσεις που απορρέουν από την αυθεντία της συγγραφέως αναφορικά με την υπό εξέταση ζωή, οι οποίες έχουν τη μορφή των απομνημονευμάτων, επιστολών, ημερολογίων, συνεντεύξεων και αυτοβιογραφικών μυθιστορημάτων της Beauvois, αλλά και αντιμέτωπος με τις πολλαπλές μαρτυρίες που προσφέρονται από εκείνους που έζησαν στον περίγυρό της. Σε ένα πιθανό νεύμα προς τους μελλοντικούς βιογράφους της, η Beauvois αναγνώριζε στο *Η δύναμη της ηλικίας* ότι το εγώ δεν μπορούσε να κατακτήσει μία αντικειμενική άποψη του εαυτού του και ότι ένα άλλο πρόσωπο μπορούσε να έχει μία καθαρότερη και ακριβέστερη εικόνα της ζωής της.

Στο *Tout compte fait* [*Όσα είπαμε κι όσα κάναμε*, 1972], τον τελευταίο τόμο των απομνημονευμάτων της, εξηγεί τη γοητεία που της ασκούσε η βιογραφία:

Η βιογραφία είναι ένα είδος το οποίο με σαγηνεύει, διότι βρίσκεται στη μεθόριο ιστορίας και ψυχολογίας. Εδώ, όπως και με όλες τις μονογραφίες, η ενικότητα μίας ατομικής περίπτωσης με παραπέμπει στον κόσμο ως μία ολότητα. Ενδιαφέρομαι ιδιαίτερος στο να γνωρίσω πώς οι συγγραφείς που ακολούθησαν το ίδιο επάγγελμα με εμένα, τοποθέτησαν τους εαυτούς τους σε εκείνον τον κόσμο. Η ζωή του Proust από τον Painter δεν με βοήθησε να τον γνωρίσω καλύτερα –το έργο του φέρνει κάποιον εγγύτερα στη ζωή του. Υποδεικνύοντας, όμως, τα

τοπία, τα πρόσωπα και τα γεγονότα που τον ενέπνευσαν, το βιβλίο όντως μου μίλησε για τη δημιουργική διαδικασία του. Αυτό είναι που με ενδιαφέρει και με μπερδεύει πιο πολύ– ο σύνδεσμος μεταξύ της καθημερινής ζωής ενός συγγραφέα (ένας σύνδεσμος τόσο διαφορετικός για τον καθένα) και των βιβλίων στα οποία ο ίδιος εκφράζεται.²

Εδώ, η Beauvoir στοχάζεται πάνω στη βιογραφική αναπαράσταση της σχέσης ανάμεσα στην κατάσταση του συγγραφέα και στα έργα που έχει γράψει. Έφθασε στο σημείο να αντιμετωπίζει την κατάστασή της ως γυναίκα σαν να σχετίζεται με την κατάστασή της ως συγγραφέας σε μία, κατά κύριο λόγο, πατριαρχική κοινωνία: «Στη Γαλλία, εάν είσαι συγγραφέας, το να είσαι γυναίκα ισοδυναμεί απλώς με το να σου παρέχουν μία βέργα για να σε δέρνουν με αυτήν».³ Εντούτοις, αντιμετώπιζε επίμονα τον εαυτό της σαν κάποια της οποίας η ύπαρξη καθοριζόταν απολύτως από τη γραφή και της οποίας η γραφή αμφισβητούσε θεμελιωδώς τις παραμέτρους της κατάστασης των γυναικών, όπως αυτή ήταν οριοθετημένη στην πατριαρχική κοινωνία.

Πέραν του να είναι μία αναγνωρισμένη φιλόσοφος και συγγραφέας μυθιστορημάτων και αυτοβιογραφίας, η Beauvoir ενεπλάκη και με τις προκλήσεις της συγγραφής βιογραφιών. Έγραψε για το φινάλε της ζωής της μητέρας της στο *Une Mort très douce* [Ένας πολύ γλυκός θάνατος, 1964] και για την τελευταία δεκαετία του Sartre στο *La Cérémonie des adieux* [Η τελετή του αποχαιρετισμού, 1981]. Μεταγεγραμμένη πάνω στη σελίδα, μία ζωή της φαινόταν πως αποκτά τις απαραίτητες, μυθικές διαστάσεις και, ωστόσο, πως πάντοτε διαφεύγει, κατά κάποιον τρόπο, από τον αναγνώστη μέσω του μη-είναι της, όπως ακριβώς γλιστρούσε από τις σελίδες πάνω στις οποίες ήταν καταγεγραμμένη:

Μία ζωή είναι, επίσης, μία πεπερασμένη πραγματικότητα. [...] Είναι αδύνατον να γραπώσουμε και να ορίσουμε μία ζωή όπως κάποιος μπορεί να ορίσει και να *γραπώσει* ένα πράγμα, από τη στιγμή που μία ζωή είναι, όπως το θέτει ο Sartre, μία από-ολοποιημένη ολότητα [totalité detotalisée] και, συνεπώς, δεν έχει *είναι*. Όμως, μπορεί κάποιος να θέσει συγκεκριμένες ερωτήσεις γι' αυτήν. Πώς *διαμορφώνεται* μία ζωή; Πόσο μεγάλο μέρος από αυτήν δημιουργείται από τις περιστάσεις, πόσο από αναγκαιότητα, πόσο από τύχη και πόσο από τις επιλογές και τις προσωπικές πρωτοβουλίες του ίδιου του υποκειμένου;⁴

Αν και το παρόν σύντομο έργο δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι προσφέρει οποιεσδήποτε οριστικές ή τελικές απαντήσεις σε αυτά ή άλλα ερωτήματα που αφορούν τη ζωή της Beauvois, πραγματοποιείται στο πλαίσιο ενός κριτικού θαυμασμού για το θέμα του και με ένα πνεύμα το οποίο θα ήταν συμπαθές σε εκείνη – δηλαδή, ότι, όπως παρατήρησε ο Σωκράτης, «η ζωή που δεν είναι αντικείμενο εξέτασης δεν αξίζει να την ζει κανείς άνθρωπος».⁵ Οφείλει, επίσης, πολλά και στις απόψεις άλλως βιογράφων της Beauvois.⁶ Όπως παρατήρησε ο Montaigne και όπως παραθέτει η Beauvois στην αρχή του ηθικού δοκιμίου της *Pour une morale de l'ambiguïté* [Για μία ηθική της αμφισβήτησης, 1947], ο συνεχής στόχος της ζωής είναι η προετοιμασία για τον θάνατο. Η συγγραφή και η ανάγνωση μίας βιογραφίας συνιστούν, επομένως, ένα προνόμιο υπό την έννοια ότι μας επιτρέπουν να εμπλακούμε με την ετερότητα, να επιτρέψουμε στον άλλο να μας διαπεράσει σαν ένα φάντασμα, προκειμένου να μάθουμε το νόημα που έβγαλε από τη ζωή του, καθώς παλεύουμε να βγάλουμε νόημα από τη δική μας ζωή.

I

Η γέννηση μίας διανοούμενης

Η Simone de Beauvoir γεννήθηκε και πέθανε στο Μονπαρνάς [Montparnasse], μία συνοικία στην Αριστερή Όχθη του Παρισιού. Παρά τα αξιοσημείωτα ταξίδια της, διανοητικά, γεωγραφικά και προσωπικά, στην πραγματικότητα δεν έφυγε ποτέ από το Μονπαρνάς. Γεννήθηκε στις 9 Ιανουαρίου 1908 στον αριθμό 103 του Boulevard du Montparnasse, σε ένα διαμέρισμα με θέα στο Boulevard Raspail, πάνω από το Café de la Rotonde στο σταυροδρόμι Vavin. Απέναντι στέκεται το Dôme, ένα ακόμη από τα αγαπημένα καφέ της Beauvoir, εκεί όπου θα ολοκλήρωνε τη συγγραφή του πρώτου μυθιστορήματός της, του *L'Invitée* [*Η Καλεσμένη*, 1943], κατά τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής στο Παρίσι εν μέσω του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο δρόμος νότια από το σταυροδρόμι Vavin μέχρι το Boulevard Raspail οδηγεί στο κοιμητήριο του Μονπαρνάς, όπου η Beauvoir είναι θαμμένη με τον Jean-Paul Sartre. Λίγα λεπτά περπάτημα από τον τάφο τους, ένας απολιθωμένος άγγελος, που είναι η προσωποποίηση της «Ενθύμησης» ή της «Ανάμνησης», τοποθετεί ένα μπουκέτο σε έναν αόρατο τάφο, συμβολίζοντας μία δυναμική τάση που θα καθοδηγούσε τις διανοητικές ενασχολήσεις του παιδιού που γεννήθηκε από την Françoise Brasseur και τον Georges de Beauvoir το 1908: να φέρει τη μαρτυρία του αιώνα της.

Το να φέρει τη μαρτυρία της εμπειρίας της με ενάργεια βρισκόταν στην καρδιά της παθιασμένης εμπλοκής της Simone de Beauvoir με τον κόσμο. Στις φωτογραφίες της πρώιμης παιδικής ηλικίας με τους γονείς της και τη μικρότερη αδελφή

της, Hélène, η ποιότητα του φωτεινού γαλανομάτικου βλέμματος της μικρής Simone είναι καθηλωτική. Κοιτώντας συχνά κατευθείαν στον φακό, η ασυμβίβαστη οξύνοια της εστίασής της και η δύναμη της παρουσίας της είναι αξιοσημείωτες. Σε αντίθεση με το παθητικό, σχεδόν σβησμένο βλέμμα της μητέρας της, είναι προφανές ότι η ζωτικότητα, η ευφυΐα και η αποφασιστικότητα της Simone ήταν προορισμένα να την ωθήσουν πέραν των περιορισμών του πατριαρχικού, αστικού περιβάλλοντος εντός του οποίου είχε γεννηθεί.

Ο πατέρας της, Georges, ήταν παρών κατά τη διάρκεια του τοκετού της γυναίκας του και η προτίμησή του για το κομψό, για την εποχή, όνομα «Simone» έσπασε την πάλοι ποτέ οικογενειακή παράδοση που ήθελε το νεογέννητο κοριτσάκι να παίρνει το όνομά του από τη γιαγιά του. Εξ ου και βαπτίστηκε έξι εβδομάδες αργότερα σύμφωνα με το Καθολικό δόγμα ως Simone-Ernestine-Lucie-Marie Bertrand de Beauvoir. Ήταν τέκνο δύο παθιασμένων και έντονα ανεξάρτητων ανθρώπων, που βρέθηκαν σε σύγκρουση με τις προσδοκίες της αστικής καταγωγής τους, αν και για διαφορετικούς λόγους ο καθένας.

Ο Georges de Beauvoir ήταν το ιδιαιτέρως ευφυές, αλλά μάλλον φιλάσθενο τρίτο παιδί των Ernest-Narcisse και Léontine Bertrand de Beauvoir, με καταγωγή από μία οικογένεια γαιοκτημόνων στη Λιμουζίν [Limousin]. Θυμίζοντας πλευρές της παιδικής ηλικίας του Sartre, ο πατέρας της Simone μεγάλωσε ως ο παραχαϊδεμένος της μητέρας του και με τον εκφοβισμό που του ασκούσε ο μεγαλύτερος αδελφός του, και βρήκε καταφύγιο στην ανάγνωση ιστοριών περιπέτειας. Παράλληλα με τα ακαδημαϊκά του ενδιαφέροντα, τα οποία ακολούθησε εντός ενός εύπορου, αλλά όχι αριστοκρατικού οικογενειακού περιβάλλοντος, ανέπτυξε μία αγάπη για το θέατρο και τις παραστάσεις.

Πιο προσβάσιμος από τη λογοτεχνία και προσφέροντας ταχύτερη ευχαρίστηση, ο κόσμος του ερασιτεχνικού θεάτρου

προσέφερε στον Georges ένα μέσο εύκολου επαναπροσδιορισμού του εαυτού, κάθε φορά που ο πραγματικός κόσμος πρόβαλε αντιστάσεις στις προσδοκίες του. Ταυτίστηκε απόλυτα με τον εμφανώς εύκολο τρόπο ζωής του πατέρα του, ο οποίος αποκτήθηκε μέσω ενός πλούσιου γάμου, αν και οι αξίες της λιτότητας, της θρησκευτικής υπακοής και της σκληρής εργασίας που του κληροδότησε η μητέρα του συγκράτησαν αρχικά κάπως τις αριστοκρατικές του φιλοδοξίες. Με τον θάνατο της μητέρας του όταν ήταν δεκατριών, ο πατέρας του Georges τον εγκατέλειψε στην τύχη του. Κατόπιν, η θλίψη για την απώλεια της μητέρας του και ένας οχρωμένος σκεπτικισμός απέναντι στον Καθολικισμό στερεοποιήθηκαν σε έναν μαχητικό αθεϊσμό, και η αγάπη του Georges για τις παραστάσεις τον τράβηξε στο νομικό επάγγελμα σαν ένα μέσο για να συμπληρώσει, τρόπον τινά, την πενιχρή κληρονομιά του.

Γοητευτικός και χαρισματικός, ο Georges έγινε ένας θεατρόφιλος δανδής τη νύχτα και ένας δικηγόρος που απέδιδε κάτω των δυνατοτήτων του την ημέρα. Καθώς αυτές οι δύο περσόνες συνυπήρχαν με αυξανόμενη ένταση εντός του, συγκρατούνταν μαζί από έναν φαρμακερό εθνικισμό και αντι-Σημιτισμό, που τροφοδοτείτο από την υπόθεση Dreyfus, η οποία είχε πρόσφατα προκαλέσει ανάφλεξη στη Γαλλία, και τον απόηχό της.

Όπως παρατηρεί η Beauvois στα απομνημονεύματά της, ο πατέρας της ήταν πεπεισμένος για την ενοχή του Alfred Dreyfus όπως ακριβώς η μητέρα της ήταν πεπεισμένη για την ύπαρξη του Θεού. Η περίπτωση του Dreyfus, η οποία αφορούσε το λανθασμένο κατηγορητήριο εναντίον ενός εβραίου αξιωματικού το 1894 για κατασκοπία για λογαριασμό των Γερμανών, έγινε η Υπόθεση Dreyfus το 1897, όταν κατέστη εμφανές ότι είχε συμβεί μία σοβαρή δικαστική πλάνη. Η Υπόθεση χώρισε τη Γαλλία σε δύο σφόδρα αντιτιθέμενα στρατόπεδα, που αρχικά υποστήριζαν ή καταδίκαιζαν τον Dreyfus. Ακολούθως, ο δια-

χωρισμός είχε ένα καταλυτικό αποτέλεσμα που κινητοποίησε ευρέως Καθολικούς, μοναρχικούς, τον στρατό και αντισημίτες (ανάμεσα στους οποίους συγκαταλεγόταν και ο Georges de Beauvoir) εναντίον αντικληρικαλιστών και αντιμιλιταριστών, οξύνοντας τις εντάσεις μεταξύ του γαλλικού κράτους και της Καθολικής Εκκλησίας. Τελικά, ο Dreyfus απαλλάχθηκε από την ποινή της ισόβιας κάθειρξης το 1906. Εντούτοις, η περίπτωση και η επακόλουθη Υπόθεσή της υπήρξαν μάρτυρες της ανάδυσης του μοντέρνου γάλλου δημόσιου διανοούμενου, με πρότυπο τον, υποστηρικτή του Dreyfus, συγγραφέα Émile Zola, ο οποίος χάραξε τον δρόμο για τους μεταγενέστερους διανοούμενους ακτιβιστές του εικοστού αιώνα, όπως οι Sartre και Beauvoir.

Ο πατέρας της είδε την Υπόθεση Dreyfus και τις συνέπειές της ως ένα ακόμη παράδειγμα του πώς η Γαλλία και ο πολιτισμός, εν γένει, υπέκυπταν στην ολέθρια επιρροή διανοουμένων με τις ανόητες ιδέες τους περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πασιφισμού, διεθνισμού και σοσιαλισμού· κατά ειρωνεία της τύχης, αυτές θα βρίσκονταν ανάμεσα στις αξίες τις οποίες η Beauvoir θα επιδίωκε αργότερα να υπερασπιστεί στην ενήλικη ζωή της.¹ Επομένως, ο πατέρας της αντιπροσώπευε μία ισχυρή ιδεολογική δύναμη ακραίου δεξιού ατομικισμού απέναντι στον οποίο η ίδια επεδίωκε να προσδιορίσει τον εαυτό της.

Η μητέρα της Beauvoir, Françoise, είχε γεννηθεί στο Βερντέν [Verdun] στη βόρειο-ανατολική Γαλλία σε ένα αυστηρά ευ-συνείδητο, θρησκευτικό σπιτικό, με ηγετικές φιγούρες τον πατέρα της, Gustave Brousseau, έναν τραπεζίτη γαλουχημένο από Ιησουίτες, και τη μητέρα της, Lucie, η οποία είχε σταλεί από τη μητέρα της να ζήσει σε μοναστήρι από νεαρή ηλικία. Η Françoise ήταν το μεγαλύτερο από τρία παιδιά και υπήρξε μεγάλη απογοήτευση για τους γονείς της, επειδή δεν ήταν αγόρι. Η Françoise αναζητούσε αντιστάθμισμα για την αίσθηση εγκατάλειψης που ένιωθε, αφιερώνοντας τον εαυτό της στον Καθολικισμό στο μοναστηριακό σχολείο της. Μεγαλώνοντας

ζήλευε έντονα τη μικρότερη αδελφή της, Lili, η οποία προσέλκυε τον θαυμασμό που εκείνη λαχταρούσε. Συναισθηματικά παραμελημένη, η Françoise ερωτεύτηκε τον ξάδερφό της, Charles Champigneulle, στα τέλη της εφηβείας της, αλλά οι προοπτικές της για γάμο έπεσαν στο κενό, όταν έγιναν φανερά τα ολοένα και περισσότερο ύποπτα επιχειρηματικά συμφέροντα του πατέρα της, Gustave. Όταν η Françoise γνώρισε τον Georges de Beauvoir μέσω οικογενειακών φίλων, φάνηκε να εισακούονται οι προσευχές της για έναν καλό γάμο με έναν όμορφο, γοητευτικό και κοινωνικά ευπόληπτο μνηστήρα.

Όπως παρατήρησε αργότερα η Simone de Beauvoir στο *Ένας πολύ γλυκός θάνατος*, μία συγκινητική μαρτυρία για τη ζωή, την ασθένεια και τον θάνατο της μητέρας της, το παράδειγμα της εμπειρίας της μητέρας της από την έγγαμη ζωή την έπεισε ότι ο θεσμός του αστικού γάμου ήταν αφύσικος. Παρά το γεγονός ότι ο Georges και η Françoise απολάμβαναν αρχικά μία ευτυχή ένωση, δεν μπορούσε να είναι ένας δεσμός ίσων συντρόφων. Στον Georges de Beauvoir άρεσε η καλή ζωή και αντιμετώπιζε τη νεαρή σύζυγό του σαν υποτακτικό του που έπρεπε να εκπαιδευθεί. Εκείνη, με τη σειρά της, τον έβλεπε ως τη μόνη αυθεντία, καθώς επεδίωκε να ενσαρκώσει το ιδανικό της Καθολικής συζύγου και μητέρας, της οποίας η αρμοδιότητα ήταν το σπίτι και η θρησκευτική ανατροφή των θυγατέρων της.

Το 1908, όταν γεννήθηκε η Simone de Beauvoir, οι γαλλίδες γυναίκες ήταν νομικά ανήλικες, με πολύ λίγα δικαιώματα, ακόμη και επί των ιδίων τους των παιδιών ή του ίδιου τους του εισοδήματος. Ένα από τα θέλητρά της Françoise Brasseur για τον μέλλοντα σύζυγό της ήταν ότι εκείνη προερχόταν από μία πολύ εύπορη οικογένεια. Όμως, το 1909, δύο χρόνια μετά τον γάμο τους και έναν χρόνο μετά τη γέννηση της Simone, η τράπεζα του Gustave Brasseur τέθηκε υπό εκκαθάριση και τον επόμενο χρόνο ο ίδιος φυλακίστηκε για δόλια κατάχρηση τραπεζικών κεφαλαίων. Όχι μόνο δεν καταβλήθηκε ποτέ

η προίκα της Françoise, αλλά εφεξής ένα σύννεφο ντροπής απλωνόταν πάνω από την οικογένειά της, επιτείνοντας, κατ' αυτόν τον τρόπο, τη βαθιά αίσθηση προσωπικής ανεπάρκειας που ένιωθε στον γάμο της.

Η Simone ήταν ένα αγέρωχο και ενεργητικό παιδί που ήταν μαγεμένο από την εμπειρία της για τη ζωή. Γρήγορα απογοητευμένη από τις αδιάκοπες απαγορεύσεις με τις οποίες ερχόταν αντιμέτωπη σαν μικρό κορίτσι, είχε μία γεμάτη ζω-ντάνια ιδιοσυγκρασία που φαίνεται ότι είχε φοβίσει τη μητέρα της. Το 1910, η παιδιάστικη υπεροχή της στην οικογένεια ξαφνικά δεν ήταν πλέον διασφαλισμένη, καθώς η μητέρα της γέννησε άλλο ένα κοριτσάκι, την Héléne, η οποία θα γινόταν η λατρεμένη μάρτυρας της Simone στη δική της ζωή, ένας «άλλος» έναντι του οποίου ξεκίνησε να προσδιορίζει τον εαυτό της. Στην πρώιμη παιδική της ηλικία, όπως ήταν σύ-νηθες με τη γαλλική μεγαλοαστική τάξη, τη Simone και την Héléne φρόντιζε συστηματικά η οικιακή βοηθός, η Louise. Η Françoise de Beauvois έπαιζε τον ρόλο της όμορφης νεαρής συζύγου, μίας λατρεμένης, ωστόσο μάλλον συναισθηματικά απόμακρης, μητέρας.

Στα απομνημονεύματά της, η Beauvois περιγράφει τις συνα-ντήσεις με τον κόσμο κατά την πρώιμη παιδική ηλικία της σαν ένα διατροφικό δράμα στο οποίο είχε τον πρωταγωνιστικό ρόλο, μαγεμένη από τα πολύχρωμα γλυκίσματα, αλλά εξεγερμένη απέναντι στην υποχρέωση να καταπίνει τα κολλώδη μυστήρια του πόριτζ, της πουτίγκας γάλακτος και των οστρακοειδών:

Ο κόσμος έγινε πιο προσωπικό μου κομμάτι, όταν εισήλθε μέσω του στόματός μου, παρά μέσω των ματιών μου και της αίσθησης της αφής. Δεν θα τον αποδεχόμουν πλήρως. Η αηδία από τις πουτίγκες γάλακτος, το πόριτζ και τις σούπες από ξερό ψωμί με έκαναν να ξεσπάω σε κλάματα· η λιπα-ρότητα από το λαρδί και τα υγρά μυστήρια των οστρακοει-